

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/02-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. G. B. a M. B., obaja bytom K., zastúpených advokátkou JUDr. A. R., Advokátska kancelária, K., ktorou namietali porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Katastrálneho úradu, Správa katastra Košice II, predtým Okresného úradu Košice II, katastrálny odbor, v konaní vedenom pod sp. zn. V-380/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. G. B. a M. B. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2002 doručená sťažnosť Ing. G. B. a M. B., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. A. R., Advokátska kancelária, K., ktorou namietali porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Katastrálneho úradu, Správa katastra Košice II, predtým Okresného úradu Košice

II, katastrálny odbor (ďalej len „okresný úrad“) vo veci návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sp. zn. V-380/99.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi správneho konania o vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo dňom doručenia návrhu na vklad vlastníckeho práva, t. j. 24. februára 1999. Okresný úrad však o tomto návrhu rozhodol až 30. januára 2001, a to tak, že návrh zamietol. O odvolaní sťažovateľov proti tomuto rozhodnutiu okresného úradu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní č. k. 2 S 314/01-29 rozhodol 14. júna 2002 tak, že napadnuté rozhodnutie okresného úradu potvrdil. Na základe skutočnosti, že okresný úrad o predmetnom návrhu v rozpore s ustanovením § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov – v zmysle ktorého „správa katastra rozhodne o návrhu na vklad do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na vklad“ – rozhodol až po takmer dvoch rokoch od jeho doručenia, sťažovatelia uvádzajú, že okresný úrad spôsobil v predmetnom konaní priet’ahy, a tým porušil ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet’ahov. Sťažovatelia preto žiadajú ústavný súd, aby tento vyslovil, že ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet’ahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo v predmetnom konaní postupom okresného úradu porušené a priznal im primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vo veci, ktorá je predmetom tohto uznesenia, ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné rozhodnúť o tom, v akom rozsahu a za akých okolností právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy súvisí s povinnosťou správneho orgánu rozhodnúť v lehote ustanovenej zákonom. Z obsahu sťažnosti totiž vyplýva, že konanie o nej pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 86/02).

Ďalej platí, že v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podať v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol dozvedieť o zásahu do svojho práva.

Vec bola právoplatne skončená 17. júla 2002, t. j. dňom doručenia rozhodnutia krajského súdu právnej zástupkyni sťažovateľov. Sťažovatelia však namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy výlučne vo vzťahu k okresnému úradu, ktorý vo veci rozhodol 30. januára 2001, pričom z príloh predložených sťažovateľmi vyplýva, že predmetné rozhodnutie okresného úradu im bolo doručené najneskôr 16. marca 2001, kedy sťažovatelia voči tomuto rozhodnutiu podali odvolanie. Okrem toho, že sťažovatelia podali svoju sťažnosť v čase, keď už údajné porušenie ich práv netrvalo, podali ju tiež oneskorene. Možnosť domáhať sa ochrany pred porušovaním práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom správneho orgánu totiž nebola viazaná na dodržanie predmetnej dvojmesačnej lehoty len v období, kedy sa v konaní pred ústavným súdom uplatňoval predchádzajúci model individuálnej ochrany základných práv a slobôd, t. j. do 31. decembra 2001.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2002